

[M. Larsen.]

mæssig indvinding af noget af bevillingen omfattet råstof, skal bevillingshaveren foranledige stiftet et dansk aktieselskab, til hvilket alle rettigheder og pligter overføres. Selskabet stiftes med en aktiekapital på 5 mill. kr., der tilvejebringes af Danish American Prospecting Co. 5 pct. af aktierne overdrages vederlagsfrit den danske stat."

Ligeledes bestemmes det, at ministeren for offentlige arbejder udpeger et bestyrelsesmedlem, som kan følge hele indvindingen og udnyttelsen.

Denne og flere paragraffer medfører betydelige fordele i forhold til den oprindelige eneretsbevilling.

Jeg skal iøvrigt ikke komme ind på flere detaljer, men kan henholde mig til ministerens fremsættelsestale og tilsige mit partis medvirken til lovforslagets hurtige gennemførelse her i tinget.

Elgaard: Det er jo et nyt kapitel, der nu skal skrives i undergrundslovgivningens omskiftende historie gennem tiderne. Jeg vil gerne i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag stille et par spørgsmål til den højtærede minister.

Det første spørgsmål vedrører de indtil nu foretagne boringer i Danmarks undergrund. Det er jo den danske befolkning bekendt, at der er boret forskellige steder og de fleste steder i meget betydelig dybde, men den almindelige mand må jo få den opfattelse, at når man standser boringerne et bestemt sted og flytter til et andet, hvor det samme gentager sig, nemlig at man flytter, når man er nået ned i en vis dybde, så er det slut på disse boringssteder. Den opfattelse må han få efter det, der er kommet offentligt frem. Jeg har imidlertid en anden opfattelse, og jeg vil gerne spørge ministeren, om regeringen under de forhandlinger, der er ført med repræsentanter for boringselskabet, har haft så megen følelse med sagen, at man ved, om begrundelsen for denne flytning ligger i, at boringsmateriellet på stedet ikke kunne bruges til videregående boring ned i undergrunden, eller om den ligger i, at man med det boringsresultat, man er nået til, har konstateret en bestemt undergrundssituation, som ville betinge en eventuel fortsættelse i fremtiden og altså være udtryk for en slags positiv bedømmelse af mulighederne.

Når jeg gerne vil stille det spørgsmål til ministeren, er årsagen den, at der vedrørende hele denne side af sagen har været en noget forskellig indstilling hos befolkningen,

og det ligger jo nu i ministerens hånd at besvare spørgsmålet i den udstrækning, som han er i stand til at gøre det.

Jeg vil indrømme, at den overenskomst, som følger af de forhandlinger, der er ført, og som jo har været langvarige, giver et noget bedre resultat for Danmarks vedkommende, hvis der stort set kommer noget ud af selve sagen. Også her vil jeg gerne rette et spørgsmål til ministeren, nemlig om den bedømmelse er rigtig, at det, vi har opnået, er det yderste, man kunne nå, hvis man ville have en overenskomst. Det kan hverken det rigsdagsudvalg, der har fulgt sagen, eller rigsdagen vide noget om og langt mindre besvare. Det kan kun den højtærede minister. Det er derfor, jeg gerne vil stille dette spørgsmål, idet jeg må gå ud fra, at man i denne henseende har nået den yderste grænse, hvis ikke forhandlingerne skulle ende resultatløse.

Endelig vedrørende den danske stats interesse i en fuldendelse af undersøgelsen af Danmarks undergrund vil jeg gerne sige, at man har vel her fra regeringens side den indstilling, at når der er foretaget så omfattende boringer forskellige steder i vort land, er man også, således som sagen ligger, interesseret i at få en afslutning indenfor et nogenlunde begrænset tidsrum.

Jeg er ikke uenig i den betragtnings vedrørende spørgsmålet om ægtheden af Hartefundets salt, at ifald man ikke gennem forhandling nåede et resultat, måtte det ende med en proces, hvis resultat ville være tvivlsomt, og som uden tvivl ville blive langvarig, ligesom udgangen af den kunne blive dyr.

Venstre kan derfor under de foreliggende omstændigheder anbefale lovforslaget til vedtagelse, men vi ville sætte megen pris på, om den højtærede minister ville sige det om de ting, jeg har berørt, som han er i stand til at sige.

Boeck-Hansen: Det kan ikke nægtes, at det i højeste grad ser ud, som om den såkaldte ingeniør Ravlin har taget de geologer ved næsen, der førte kontrol med undersøgelserne ovre ved Harte. Det får man i hvert tilfælde indtrykket af, at han har gjort. Man får indtrykket af, som han selv har udtrykt sig, at han har saltet kilden. Det tror jeg også er den rigtige betegnelse. Nu er der tilvejebragt et sandsynlighedsbevis for, at der virkelig foreligger noget forkert derovre, og havde man nu blot haft hr. Østmann som vidne! Men han er ikke noget godt vidne, for når han blev taget til vidne, sagde han det ene den ene